

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Molnár Ügyvédi Iroda (**felperes jogi képviselőjének címe**, ügyintéző: dr. Molnár Klára Anna ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek, a Trinn Ügyvédi Iroda (**alperes jogi képviselőjének címe**, ügyintéző: dr. Trinn Gábor ügyvéd) által képviselt **alperes neve** (**alperes címe**) alperes ellen korlátlan felelősség megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. január 10. napján 7.G.41.379/2010/37. számon meghozott ítélete ellen a felperes részéről 38. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán a 2012. június 27-én megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja.

Az ítéletnek a perköltségviselésre vonatkozó rendelkezését akként változtatja meg, hogy a felperest az alperes részére 5.060.704 (Ötmillió-hatvanezer-hétszáznégy) forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezi.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200.000 (Kétszázezer) forint másodfokú eljárási költséget.

Az ítélet egy kiadmányát megküldeni rendeli az illetékes állami adóhatóság részére a felperes által lerótt 15.000 (Tizenötezer) forint többletilletéknek, valamint az alperes által tévesen lerótt 1.000 (Egyezer) forint fellebbezési eljárási illetéknek - a felek külön kérelmére - történő visszatérítése végett.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint az 1989. május 2-án kelt létesítő okirattal alapított alperesi gazdasági társaság tagjai 2001. október 1-jétől **I. A.** és **I. Cs.**, ügyvezetője **I. A.**. 2000. július 20-án kelt alapító okirattal jött létre a **H. Kft.** (továbbiakban: az adós), akinek az alapításakor jelen per alperese 65%-os, **I. A.** 25%-os, **R. J.** 10%-os mértékű üzletrésztulajdonnal rendelkezett. 2003. április 4. napjától kezdődően az alperes üzletrészenek mértéke 45%-ra csökkent, míg **R. J.** részesedése 30%-ra emelkedett. Az adós ügyvezetője az alapítástól kezdődően **R. J.** volt. Az alperes már 2000. évet megelőzően forgalmazta felperes termékeit, az adós társaság megalapítására a felperes termékeinek kiskereskedelmi forgalmazása céljából került sor. A felperes, mint szállító és az adós, mint disztribútor 2005. április 1-jén a felperes termékeinek értékesítése tárgyában kötöttek megállapodást. Az adósnak 2004-től a szállítója felé tartozásai keletkeztek, emellett az adós telephelyére 2008. december 8-án ismeretlen tettesek betörték 8.000.000 forintos kárt okozva, majd ismételt betöréssel további 2-3.000.000 forintos kárt szenvedett. Az alperes az adós részére a tartozásainak rendezése érdekében 2005. februárjáig 13.000.000 forint összegű tagi kölcsönt nyújtott. A felperes az adóssal a felgyűlt tartozások rendezése érdekében 2005-ben olyan megállapodást kötött, hogy amennyiben a tartozása egy részét kiegyenlíti, annak fele összegéért vásárolhat újabb készletet. Ez a megállapodás sem állította helyre az adós működőképességét, a tartozásának mértéke folyamatosan nőtt. Az adós ügyvezetője 2005. szeptember 14-én rögzítette a cég gazdasági helyzetét, és javaslatot tett az adósság rendezésére, eredménytelenül.

Az alperes 2005. szeptember 15-én az adós társaságban meglévő 45%-os mértékű üzletrészt adásvételi szerződéssel értékesítette az **O. Kft.**-nek, az üzletrész névértékének 30%-ában meghatározott vételár ellenében. A vevő 1991. december 6-án alapított gazdasági társaság, melynek egyik tagja **F. E.** alkalmazottként az alperes könyvelését végezte több mint tíz éven keresztül, és a vevő gazdasági társaságban 2002. október 1-jétől a társaság irányítását biztosító jelentős befolyással rendelkezett. Az elővásárlási jogosultak joglemondó nyilatkozatát **I. A.** 2005. október 17-én írta alá, ezt követően került a változás bejegyzési kérelem benyújtásra a Cégbírószághoz.

A felperes 2005. szeptember 16-án előterjesztett kérelmére az adós felszámolását a Fővárosi Bíróság 2006. január 4-én rendelte el, a határozat február 4-én emelkedett jogerőre. A felszámoló a felperes hitelezői igényét nyilvántartásba vette, és azt a 2007. március 21-i fordulónappal elkészített közbenső mérleghez készített mellékletében 46.115.799 forintban jelezte. További hitelezőként az alperesnek 13.000.000 forint összegű tagi kölcsön jogcímű hitelezői igénye került nyilvántartásba vételre, ezen felül két hitelezőnek összesen 104.909 forint összegű elismert követelését vette nyilvántartásba a felszámoló. A Fővárosi Bíróság a zárómérleget és a vagyonfelosztási javaslatot jóváhagyta, a felszámolási vagyon körébe vonható 3.478.011 forint összegű vagyonból a felszámolási költségek levonását követően 2.851.909 forint maradt fenn, melyből a felperes részére

2.152.809 forint, az alperes részére 610.280 forint került kifizetésre.

A perben az elsőfokú bíróság 2007. december 11-én számon ítéletet hozott, melyben megállapította, hogy az alperes korlátlanul felel a H. Kft. „f.a.” felperessel szembeni ki nem elégített kötelezettségeiért. Az alperes fellebbezése folytán másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla 2008. május 8-án számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb hozatalára utasította. A megismételt eljárásban a Fővárosi Bíróság 2009. december 1. napján meghozott számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. A felek fellebbezéseinek folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 2010. július 1-én sorszámu végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság a per újabb tárgyalására és újabb hozatalára utasította.

A megismételt eljárásban a felperes végleges keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg az alperes mint volt tag korlátlan felelősségét az adósnak a felperessel szemben fennálló, ki nem elégített tartozásaiért.

Kérelmét a Cstv. 63/A. §-ra alapította, keresete ténybeli alapjaként előadta, hogy az alperes rosszhiszeműen ruházta át az adós gazdasági társaságban fennállt üzletrészt az O. Kft-re. A rosszhiszeműség igazolása körében arra hivatkozott, hogy a felszámolás elrendelése iránti kérelem benyújtása előtt egy nappal kelt üzletrész-átruházási szerződés tárgyában a változásbejegyzés iránti kérelem benyújtására 2005. október 17-én, a felszámolási eljárás megindításának tudatában került sor. Arra utalt, hogy I. A. az alperesi társaság tagja és ügyvezetője, aki az adós társaságnak is tagja, nyilvánvalóan tudott az adós fizetési képtelenségéről. Az átruházás rosszhiszeműségét igazolja az is, hogy a vevő egy olyan társaság volt, amely mind az adóssal, mind az alperessel kapcsolatban állt F. E. személyén keresztül. Érvéle szerint - figyelemmel a Cstv. 57. § (1) bekezdés f) és h) pontjára - az alperes az üzletrészeinek átruházásával az adóssal szemben a tagi kölcsön jogcímén fennálló követelését egyszerű hitelköveteléssé minősítette át, így az alperes hitelezői követelése a felperesével egy sorba került, és a felperes rovására 610.280 forint kifizetésben részesült.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy az adós társaságban meglévő üzletrészeinek értékesítése nem volt rosszhiszemű, arra az alperesi társaság portfóliójának tisztítása érdekében került sor. Hangsúlyozta, többször nyújtott pénzügyi segítséget és tagi kölcsönt az adósnak, mert az alperesnek nem állt érdekében az adós gazdasági társaság felszámolása. Állította továbbá, hogy a felperes az üzletrész-átruházással sem jogilag, sem gazdaságilag nem került hátrányosabb helyzetbe. Tagadta, hogy az értékesítés célja a kedvezőbb hitelezői besorolás volt, figyelemmel a Cstv-nek az üzletrész értékesítésekor hatályos rendelkezéseire.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte az alperes javára 9.265.920 forint perköltség megfizetésére.

Határozata indokolásában kifejtette, a Cstv. 2005. szeptemberében hatályos rendelkezései alapján elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az alperes korlátlan tagi

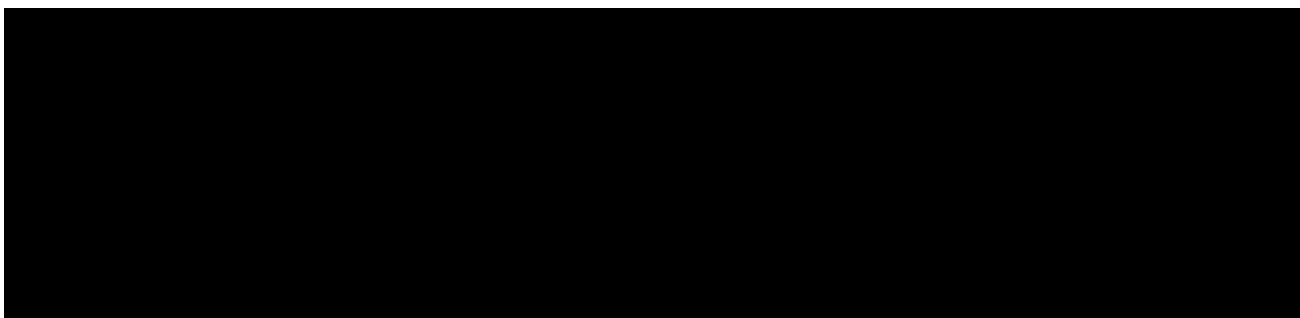
felelőssége megállapítható-e. E körben rámutatott, a Cstv. 63/A. §-ára alapított kereset esetén a felperes bizonyítási terhe megelőzi az alperes kimentés körébe eső bizonyítási terhét. Tekintettel arra, hogy a jogalkotó a Cstv. 63. § (2) bekezdése szerinti tagi felelősséget terjesztette ki a Cstv. 63/A. §-ában a volt tagokra, elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az alperes a vizsgált időszakban milyen mértékű befolyással rendelkezett az adós társaságban. A cégnyilvántartás adataiból megállapíthatóan az alperes többségi irányítást biztosító befolyása 2003. április 4-én megszűnt, a vizsgált időszakban a társaság irányítását biztosító befolyásolása jelentős mértékű volt. Figyelemmel arra, hogy a többségi irányítás megszűnésekor az adós társaságnak nem voltak likviditási problémái, illetve az üzletrész-átruházási szerződés megkötésekor már csak jelentős befolyással rendelkezett, a keresetet, mint megalapozatlant elutasította.

Érdemben vizsgálata az elsőfokú bíróság az alperes korlátlan tagi felelősségét a Gt. 54. § (2) bekezdése, az 56. § (3) bekezdése és a 296. § (1) bekezdése alapján is. Megállapította, hogy az adós gazdasági társaság likviditási problémái 2004. évben kezdődtek, amikor az alperes konszernjogi felelősséget megalapozó - többségi - irányítást biztosító befolyással már nem rendelkezett. Vizsgálta, hogy az alperes a Gt. 56. §-ában írtak szerint a társaság jogi személyiségével, vagy a korlátlan felelősségével a hitelezők rovására visszaélt-e. E körben a szakértői véleményre alapítottnak megállapította, hogy az adós és az alperes üzleti kapcsolata a piaci viszonyoknak megfelelt, a tagi befolyással való visszaélés szerű magatartást a felperes nem bizonyította.

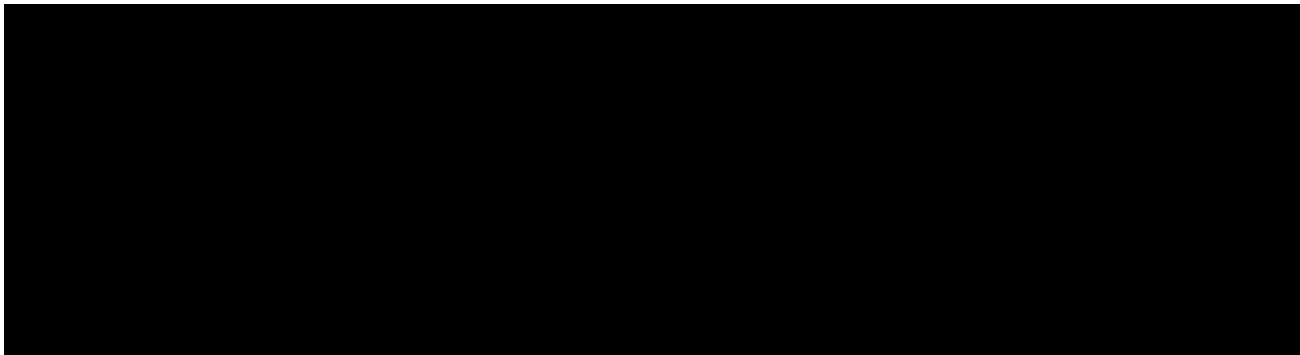
Alaptalannak találta a felperes azon előadását is, mely szerint önmagában az üzletrész-átruházás a felperes károsodásához vezetett. Kifejtette: nem alkalmas a korlátlan tagi felelősség megállapítására az adós társaság azon jogi döntése, mely szerint az üzletrésze értékesítését azért határozta el, hogy a veszteséges befektetésétől szabaduljon. Az értékesítés ugyanis a piaci viszonyok között történt, egy létező gazdasági társaság üzletrészére, sem az adós, sem a vevő nem fantomizálódott, és az adós vagyona sem csökkent.

Nem találta megalapozottnak a felperes arra vonatkozó előadását sem, mely szerint a tagi kölcsön címén fennálló hitelezői igény más besorolást eredményezett volna. Rámutatott, egyrészt a jelen eljárásra alkalmazandó Cstv. 57. § (1) bekezdése még nem tartalmazott h) pontot, másrészt az új szabályozás alkalmazhatósága esetén sem minősült volna ilyenként a követelés.

Pervesztességére figyelemmel kötelezte a felperest a szakértői díjból és a megbízási szerződésen alapuló ügyvédi munkadíjból álló perköltség alperes javára való megfizetésére.

az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására, és a felperes perköltségben való marasztalására irányult.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a kellően feltárt tényállás alapján helytálló jogi következtetésre jutott. A Fővárosi Ítéltábla mindenben egyetértett az elsőfokú bíróság jogi álláspontjával, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint - helytálló indokai alapján - hagyta helyben.

A fellebbezésben felhozottak az alábbiakra figyelemmel nem alkalmasak az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására.

Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla korábbi iránymutatásának (....) megfelelően értelmezte a Cstv. felperes által az alperes felelősségének alapjául megjelölt 63/A. §-át. E szabály csődtörvénybe iktatásának a célja az volt, hogy a jogalkotó az aktuális tagok mellett az adós olyan volt tagjainak a felelősségét is megteremtse, akik a társaságban fennálló részesedésüktől éppen a tagi felelősségre vonás elkerülése érdekében váltak meg. Semmilyen körülmény nem utal arra, és nincs annak megfelelő jogi indoka sem, hogy a jogalkotó a társaságtól megvált tagok felelősségét a bent maradt tagok felelősségénél szélesebb körben, illetve szigorúbban határozza meg, vagy olyan tagokra is kiterjessze, akik a cégben való bent maradásuk esetén nem lennének felelősségre vonhatóak.

A Cstv. 1998. június 16-ig hatályos szövegezése nem tartalmazott a korlátolt felelősség áttörésére vonatkozó rendelkezéseket. A Cstv. 63. §-át a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXLIV. tv 309. § (4) bekezdése egészítette ki a (2) bekezdéssel a többségi, illetve közvetlen irányítást biztosító befolyás alatt álló, valamint egyszemélyes gazdasági társaság felszámolása esetében. A (rég) Gt. indokolásában kifejtettek szerint a jogalkotó a Cstv. 63. §-ának kiegészítésével - az új Gt-vel összhangban - az egyszemélyes társaság tulajdonosának felelősségét (271. §, 173. §) kívánta kiterjeszteni a többségi, illetve a közvetlen befolyással rendelkező tagra vagy részvényesre is. Vagyis a jogalkotó az ennél kisebb tulajdoni hányaddal bíró tagokkal szemben nem törte át a korlátolt felelősséget. A Cstv. 63. § (2) bekezdésben tehát - mivel kimentést nem engedett, és a felelősség megállapítását feltételhez nem kötötte - gyakorlatilag az egyszemélyi illetve a többségi tulajdonos objektív felelősségét szabályozta felszámolás esetén. 1997-ben azonban a törvény még nem tartalmazott a társaságtól megvált tag felelősségére vonatkozó szabályt. Ezt csak a cégben fennálló vagyoni hányadát rosszhiszeműen átruházó személy felelősségének megállapítása érdekében a cégnyilvántartásról, a

cégnyilvánosságról és a bírósági cégeljárásról szóló 1997. évi CXLV. törvény, valamint a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolásról szóló 1991. évi XLIX. törvény módosításáról rendelkező 2005. évi LXIX. törvény 3. §-a vezette be 2005. július 7-től.

E törvény indokolása szerint: a Cstv. 63. § (2) bekezdése értelmében a többségi, illetve közvetlen irányítást biztosító befolyás alatt álló, valamint az egyszemélyes gazdasági társaság felszámolása esetén a befolyással rendelkező, illetve az egyedüli tag (részvényes) tartozhat korlátlan felelősséggel az adós vagyonával nem fedezett kötelezettségekért, ha a hitelező keresete alapján ezt a bíróság megállapítja. Abban az esetben azonban, ha időközben már elidegenítette vagyoni hányadát a tag (részvényes), ezek a rendelkezések nem alkalmazhatóak. A törvény a cégjogi és a felszámolási szabályok módosításával, kiegészítésével kívánta megteremteni a rosszhiszeműen eljáró volt tulajdonosok teljes anyagi felelősségének jogszabályi alapját az említett esetkörre is. A jogalkotói szándék tehát egyértelműen az aktuális tag felelősségére vonatkozó szabályoknak a kiterjesztése volt a társaságtól megvált tagokra is. Mivel a többségi részesedést el nem érő tulajdoni hányaddal rendelkező tag felelősségét a törvény nem szabályozza, ezért az ilyen tag nem létező felelősségét kiterjeszteni sem lehet.

Ebből következően a volt tagok felelősségére is ugyanazokat a szabályokat kell alkalmazni, mint az aktuális tagokéra, függetlenül attól, hogy a jogszabály ezt szövegszerűen nem rögzíti. Helytállóan fejtette ki az elsőfokú bíróság, hogy a Cstv. 63/A. §-a nem önálló felelősségi alakzat, hanem a tagi felelősség személyi kiterjesztése, bizonyos feltételek bekövetkezése esetére. Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a 2006. évi VI. törvény 18. §-ával módosított, 2006. VII. 1-től hatályos - a jelen ügyben még nem alkalmazandó - Cstv. 63/A. §-a az adós ki nem elégített kötelezettségeiért - észelve a korábbi jogi szabályozás szövegezésének hiányosságát - már a részesedését átruházó, többségi befolyással rendelkező volt tag korlátlan felelősségét rögzíti.

A Cstv. 63/A. § értelmezéséből az is levezethető, hogy önmagában az adós fizetéseképtelensége nem alapozza meg a tag rosszhiszeműségét, mivel a törvény ilyen helyzetben is csak akkor teszi felelőssé a tagot, ha a részesedése átruházása során nem volt jóhiszemű. Ha pedig az üzletrészt átruházó tag bizonyítja, hogy az üzletrész átruházásakor az adós fizetőképessé volt, akkor még rosszhiszeműsége esetén sincs mód e törvényhely alapján a korlátozott felelősség áttörésére.

Az adott ügyben az üzletrész átruházására egyértelműen akkor került sor, amikor az adós fizetőképessége már nem állt fenn. Ezt az állapotot a törvény nem azonosítja a fizetéseképtelenség bírósági megállapításával, annak bekövetkezése időpontját a perben eldöntendő kérdések közé tartozónak tekinti. Az adós nem a bíróság döntése következtében válik fizetéseképtelenné, hanem a bíróság a már bekövetkezett fizetéseképtelenségi állapotot rögzíti a Cstv. 27. § (2) bekezdése alapján meghozott határozatában.

Egyetértett a Fővárosi Ítélőtábla az elsőfokú bíróságnak az üzletrész átruházással kapcsolatos okfejtésével is. A törvény nem zárja ki a fizetéseképtelen helyzetben lévő

cég üzletrészének értékesítését, és az ilyen tag felelősségének a megállapítását is csak akkor teszi lehetővé, ha rosszhiszemű volt, vagyis - ahogyan azt a Fővárosi Ítélőtábla a korábbi határozatában már kifejtette - ha hitelezői érdeket sértett, csökkentette a hitelezők kielégítésének alapját, elzárta a hitelezőket az igényeik érvényesítésének lehetőségétől, illetve mentesülni akart a tagi felelőssége alól.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes az üzletrésze átruházásával a fentiek szerinti magatartásokat nem valósította meg, és legfőképpen nem menekült el tagként az őt terhelő felelősség elől, mert vele szemben igény nem lett volna érvényesíthető akkor sem, ha a társaságban marad. Ellenkező esetben - ahogy erre alperes is helyesen hívta fel a figyelmet az ellenkérelmében -, éppen az üzletrész értékesítés tette a felelősségét felvethetővé.

A felperes az alperes károkozását abban jelölte meg, hogy az alperes hátrányos üzletpolitikája következtében az adós a felperes követeléseit kiegyenlítését mellőzte, mialatt más hitelezőit kifizette. Ezzel összefüggően a Fővárosi Ítélőtábla azt hangsúlyozza, hogy a régi Gt. 296. §-ában írt felelősségi tényállás megvalósulásához szintén legalább többségi irányítást biztosító befolyással kell rendelkeznie az uralkodó tagnak, ami a jelen esetben nem valósult meg, és bár nem kizárt egy kisebbségi tag üzletpolitikájának érvényesülése a társaság életében, emiatt azonban a kisebbségi tag - jogszabályi rendelkezés hiányában - felelősségre nem vonható. A fellebbezési hivatkozásokkal szemben a kirendelt igazságügyi szakértő véleménye alapján egyértelműen megállapítható volt továbbá az is, hogy az alperes nem folytatott az adós tevékenységét befolyásoló, hátrányos üzletpolitikát.

A szakértő megállapítása szerint az adós kifizetéseinek túlnyomó részét a felperes kapta, nem állapítható meg tehát az sem, hogy a hitelező hátrányt szenvedett volna. Nincs olyan jogszabályi előírás, mely szerint elsődlegesen a legnagyobb hitelező kielégítésére kell törekedni az adósnak a tartozásai rendezésénél, és olyan sem, amely a követelések arányában vagy az esedékesség sorrendjében írná elő a fizetést. A felszámolás alatt nem álló cég maga dönti el, hogy mely tartozását egyenlíti ki. E döntés meghozatalában számos gazdasági érdek motiválhatja. Ezek közé tartozik a működőképessége megőrzése, a további gazdasági kapcsolatai fenntartása, a hitelezők számának csökkentése a kisösszegű követelések kiegyenlítése által éppúgy, mint annak a hitelezőnek a kifizetése, akiről az adós leginkább feltételezi, hogy jogi úton lép fel a követelése érvényesítése érdekében. Az pedig, hogy az adós üzletpolitikája a tekintetben, hogy a felperessel szembeni tartozásokat az alperesnek a társaságból történt távozását követően nem egyenlítette ki, a felperesre nézve hátrányos volt, a gazdasági érdekeit sértette, az alperes terhére nem róható. A tagsági jogviszony megszűnését követő magatartása ugyanis tagi magatartásként akkor sem lenne értékelhető, ha az a hitelezőre egyébként hátrányos lett volna. E körben helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság: az, hogy az adós ügyvezetője a tagsági jogviszony megszűnését követően is figyelembe vette az alperes ügyvezetőjének véleményét és - akár a további üzleti kapcsolat fenntartása érdekében - ahhoz tartotta magát, ugyancsak nem tartozik az ekkor már nem tag alperes tagi felelősségi körébe. Az adós a saját felelősségére

kér és fogad el tanácsot, ha az üzletpolitikáját kívülállók elvárásainak megfelelően alakítja, és ezzel a hitelezőjének kárt okoz, akkor ezért csak az adós, illetve meghatározott esetkörben a vezető tisztségviselőjének a felelőssége vetődhet fel.

A kifejtettekre figyelemmel nem volt megállapítható alperes részéről a régi Gt. 56. § (3) bekezdésében írt tényállást megvalósulása sem. Nem rendelkezett az adós vagyonával sajátjaként, illetve az adós nevében sem, nem csökkentette az adós vagyonát, és a fentebb részletezettek szerint nem volt az üzletpolitikája hátrányos az adós nézve. Nem élt vissza tehát az adós elkülönült jogi személyiségével, illetve a korlátozott felelősségével.

Rámutat a Fővárosi Ítéltábla, hogy a befolyás mértékének meghatározása során a Gt. a tagokat egyenként kezeli, több tag üzletrészenek összeadására még a tagok összehangolt cselekvése esetén sem ad lehetőséget. Nem lehet ezért a tagi felelősség szempontjából értékelni azt a tényt, hogy az alperes és ügyvezetője I. T. a társaságban együtt mekkora részesedéssel rendelkezett.

Nem követett el továbbá az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést, amikor a felperes további - az ügy eldöntése szempontjából relevanciával nem bíró kérdésekben történő - bizonyításra vonatkozó indítványait elutasította. Egyetértett a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy az üzletrész átruházását követő gazdasági események (pl. kifizetések) a tag tagi felelősségét nem alapozzák meg. A tagi kölcsön átruházása szintén irreleváns a jelen ügyben, egyrészt azért, mivel a H. Kft. felszámolására alkalmazandó 2005. szeptember 16-án hatályos csődtörvényben még nem került szabályozásra a Cstv. 2007. június 16. napjától hatályos, a tagok követeléseit hátrасoroló 57. § (1) bekezdés h) pontjának rendelkezése, de ezen túlmenően az alperesnek nem volt a perrel érintett időszakban többségi befolyása sem, ily módon e jogszabályi rendelkezés alkalmazására még annak hatályossága esetén sem lett volna lehetőség.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a felperes a saját perkölségét maga viseli, az alperes első- és másodfokú perkölségét pedig megtéríteni tartozik a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján. A Fővárosi Ítéltábla az alperest megillető perkölség összegét a többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése, (3) bekezdés b) pontjának első fordulata, (3) bekezdés c) pontja, a 42. § (1) bekezdés a) pontja és a 46. § (1) bekezdésében foglaltak figyelembevételével megállapított eljárási illeték, az alperes javára a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló, módosított 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (2), (5) és (6) bekezdései, valamint a 4/A. § alapján megállapított ügyvédi munkadíj, továbbá az alperes által előlegezett szakértői díj összegében állapította meg az alábbiak szerint.

Az adott ügyben a felek fellebbezései folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságot két ízben utasította az eljárás megismétlésére. A második megismételt eljárásban hozott ítélet elleni felperesi fellebbezés folytán a jelen fellebbezési eljárás a harmadik másodfokú eljárás az ügyben.

A felperes keresetében eredetileg az alperes korlátlan felelősségének megállapítása mellett, az alperest különböző jogcímeken összesen 46.190.799 forint megfizetésére is kérte kötelezni. A felperes marasztalásra irányuló keresetét az elsőfokú bíróság már az alapeljárásban hozott számú ítéletében jogerősen elutasította. A felperes a keresetén 900.000 forint illeték lerovását igazolta, a marasztalási kereset mellett keresethalmazatban előterjesztett megállapítási kereset utáni illetéket azonban nem rótt le. Az alperes felelősségének megállapítására irányuló kereset pertárgyértéke meghatározatlannak minősül, ezért ebben a vonatkozásban a pertárgyértéket az Itv. 39. § (3) bekezdés b) pontja alapján kell meghatározni, mely szerint az illeték számításának alapja a Fővárosi Bíróság és a megyei bíróság előtt első fokon indult peres eljárásban 350 000 forint, az ítéltábla előtt fellebbezési eljárásban, peres eljárás esetén a c) pont értelmében 400 000 forint. Az Itv. rendelkezései alapján tehát a meg nem határozható pertárgyértékű peres eljárás illetéke a Fővárosi Bíróság előtt indult elsőfokú eljárásban 21.000 forint, az Ítéltábla előtti fellebbezési eljárásokban pedig 24.000 forint.

A peresztes felperest tehát a marasztalási kereset 900.000 forint illetékén túl - a megállapítási kereset alapján az alapeljárásra tekintettel 21.000 forint elsőfokú eljárási illeték, valamint a - jelen fellebbezési eljárással együtt - három másodfokú eljárásra tekintettel 72.000 forint másodfokú eljárási illeték, összesen 93.000 forint eljárási illeték terheli. A felperes a marasztalási keresetének 900.000 forint illetékén túl a számú ítélet elleni fellebbezésén 36.000 forintot, a 7.G.41.379/2010/37. számú ítélet elleni fellebbezésén pedig 48.000 forintot - összesen 84.000 forintot rótt le.

A felperes a peresztesességre tekintettel köteles az alperesnek megfizetni az alapeljárásban hozott ítélet elleni fellebbezésén az alperes által lerótt 25.000 forintból 24.000 forintot. A felperes által megfizetett 84.000 forintot a felperest terhelő 69.000 forint illetékre elszámolva, a felperes 15.000 forint többletilleték visszatérítésére jogosult. Mivel az alapeljárásban hozott ítélet elleni fellebbezésén az alperes tévesen 25.000 forint illetéket rótt le, ezért az 1.000 forint többletilleték visszatérítését ugyancsak kérheti az illetékes állami adóhatóságtól.

A másodfokú bíróság a felperes által az alperesnek fizetendő ügyvédi munkadíj meghatározásánál figyelemmel volt a felperesnek az alapeljárásban már jogerősen elutasított marasztalási keresetének 46.190.799 forint összegére, valamint a Fővárosi Ítéltábla korábbi határozataiban a meghatározatlan pertárgyértékű keresettel kapcsolatban megállapított ügyvédi munkadíjak összegére, a jogvita jellegére és jelentőségére tekintettel a perben szükséges jogi képviselési tevékenységre, és arra is, hogy a megállapítási keresettel kapcsolatban mind első-, mind másodfokon három eljárás volt folyamatban. Ennek alapulvételével - egyetértve a felperes jelen fellebbezésében e körben előadottakkal is -, a másodfokú bíróság az alperest megillető ügyvédi munkadíj áfát is magában foglaló összegét - eltérve az alperes által kötött megbízási szerződésben foglaltaktól, annak

összegét a fentiekre figyelemmel mérsékelve -, 3.849.000 forintban határozta meg.

Ugyancsak pervesztes felperes viseli az első megismételt eljárásban (...) igénybevett Egri István igazságügyi szakértő 259.200 forint (... végzés) és 57.000 forint összegben (... végzés), összesen 316.200 forintban megállapított díját. A felperes az első megismételt eljárásban felhívásra 300.000 forint szakértői díjat helyezett letétbe (...), majd szintén felhívásra közvetlenül megfizetett a szakértőnek további 24.000 forintot. Az elsőfokú bíróság gazdasági hivatala a második megismételt eljárásban közölt értesítés szerint az ... letéti számon még 40.800 forintot kezel, vagyis a letétből 259.200 forint került kiutalásra, így a szakértő még 33.000 forint összegre jogosult, ami a letétből kiutalható, a fennmaradó fel nem használt 7.800 forintot pedig a felperesnek kell visszautalni, amelyre vonatkozó intézkedés megtétele szintén az elsőfokú bíróság feladata.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének a perköltségre vonatkozó megváltoztatott rendelkezése értelmében a felperes az alperesnek köteles megfizetni a második megismételt eljárásban az alperes által előlegezett, de a pervesztes felperest terhelő 1.187.704 forint szakértői díjat, az alperes által az alapeljárásban hozott ítélet elleni fellebbezésen lerótt illetékből 24.000 forintot, valamint 3.849.000 forint ügyvédi munkadíjat, összesen tehát 5.060.704 forint elsőfokú perköltség, valamint a jelen másodfokú eljárással felmerült 200.000 forint másodfokú eljárási költséget.

Budapest, 2012. június 27.

. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Katinszky Márta Cecília s.k.
előadó bíró

. Czifra Veronika s.k.
bíró

A kiadmány hitelével:

bírószági ügyintéző